

Zor Yıllar

– Ayşe Manav · 19 Mayıs 2013

Seneler önce büyük anne ve büyük babamızdan dinlediğimiz masalların hiç birini çoğumuz hatırlamayız. Önlerinde diz çöker anlatmasını beklerken, bugün ne anlatacak diye merak içinde bekler, bütün torunlar etrafına toplanırdık. Dedem ise sarı bir kese kağıdı eline alır içinden birer avuç hepimize çerez, gofret bazen parlak jelatin kağıtlarına sarılmış akide şekerlerini dağıtıp masal ya da hikayesini anlatmaya başlardı. Açık söylemek gerekirse hiçbirini hatırlamıyorum şu an. Sadece hatırladığım bir hikâye var ki; rahmetli büyük annemden dinlediğim. İşte onu hiç unutmadım.

Bundan seneler önce, savaş yıllarında babamız savaşta şehit olmuş, biz üç kardeş ve annem tek başımıza kalmışız, karnımız doyurmak için otları toplar, odun ateşinde topladıkları otları pişirir bizim karnımızı doyururmuş. Savaş devam ederken bir anda düşmanın yaklaştığını duyan köylüler çocuklarını alıp kaçmaya başlamışlar, annem bebek olan kardeşimi kucağına almış, benim elimden tutmuş, diğer kardeşimde peşimizden geliyor, dağ tepe demeden kaçıyorduk. Şimdi anlıyorum annemin amacı bütün düşman askerlerinden kaçanlar gibi tren istasyonuna varmak ve trene binip İstanbul'a gitmekti. İki gün boyunca aç, susuz ve perişan halde yola devam etmiş, sonunda tren istasyonuna varmıştık, herkes telaş içinde bir an önce trene binmeye çalışıyor itilip kakılıyor, o kalabalık içinde annem bizi kaybetmemek için büyük çaba gösteriyordu. Yanımıza gelen bir görevli bize çok yardım etmiş daha sonra annemin haline acımıştı.

- Hanım sen bu üç çocukla nasıl baş edeceksin, hem sana engel oluyorlar yola böyle devam edemezsin, bebeği bana ver, eşimin çocuğu olmuyor ona kendi evladımız gibi bakarız, İstanbul'a gidince de benim adım, adresim burada yazılı beni bulursun.

Biz küçük kardeşimi o görevliye teslim etmiştik yapacak hiç bir şey yoktu annemin hali kalmamıştı.

İstanbul'a vardığımızda küçük kardeşimi çok aramıştık, bütün aramalara rağmen bulamamış, hep aklımızın bir kenarında merak ediyorduk.

Annem bizi zor koşullarda büyütmişti, savaş bitmiş biz büyümüştük. Büyük dedenle evlendiğimiz yıllarda, herkes polis radyosunu dinlerdi, savaş yıllarında kaybolan yakınlarını bulmak isteyenlerin anonsları yapılırdı. Kardeşimi bulmak için bizde başvurmuştuk, aradan geçen onca zaman içinde kim bilir nasıl biri olmuştur diye meraklanırdık. Bir gün bizde kardeşimi bulur kavuşur muyuz diye düşünürdüm. Annem öldüğünde kardeşinizi bulun demiş evlat hasreti ile gözlerini kapatmıştı. Evimizin girişine annemin büyük bir siyah beyaz resmini asmıştık.

Teyzenler dünyaya geldiğinde aradan geçen onca zaman içinde umudumuzu kaybetmek üzereyken eve bir telgraf gelmişti. Telgraf İstanbul'dan geliyordu. Yazan kişi kardeşimizin o olduğunu, kayıp ilanını radyoda dinlediğini ve 2 gün sonra gemi ile geleceğini yazıyordu. Büyük bir heyecan ve koşturmaca

başlamıştı evde.

Hemen temizlikleri yapmış, yemekler hazırlamıştım. Teyzenleri tiril tiril giydirip hep birlikte gemiyi karşılamak için limana gitmiştik, gemi yanaşmak üzereydi vardığımızda. O kadar çok heyecanlanmıştık, içim içime sığmıyor, kalbim deli gibi atıyordu. Yolcular gemiden inmeye başlamış, biz acaba hangisi diye bakınıyorduk, gelen telgrafta üzerine ne giyeceğini yazmıştı.

Geminin ahşap merdivenlerinde, başında şapkası, üzerinde krem rengi döpiyesi ile merdivenleri yavaş yavaş inen ve koluna girerek yardımcı olmaya çalışan eşi karşımızdaydı. Sevinç ve hüznü aynı anda yaşamıştık, hem gülüyor hem ağlıyor bir yandan da çığlıklar atıyorduk. Deden bir fayton tutmuş hemen evimize gelmiştik. Kapıdan içeriye girer girmez gördüğü anneminiz resmine bakıp ağlıyor, biz ise resimle arasındaki benzerliğin inanılmaz olduğunu görüyorduk.

Bizden kardeşimi alan görevli, kardeşimizi çok iyi yetiştirmiş, yetiştirirken hangi koşullarda yanlarına aldıklarını, anne adını ve babasının savaşta şehit olduğunu kaç kardeş olduklarını bütün bilgileri sürekli anlatarak unutmamasını sağlamış.

Seneler sonra kardeşime kavuşmuştuk. Eşi ile birkaç gün kaldıktan sonra İstanbul'a evlerine dönmüş ve karşılıklı gelip gitmeler başlamış, kardeşimizle kaynaşmıştık.

Bu hikâye ne zaman aklıma gelse, bir şehit torunu olduğumu ve o dönemlerde insanların zorluklar içinde olmalarına rağmen, her zaman içlerinde bir umut taşıdıklarını hatırlarım.

Umudumuzun hiç bitmemesini dilerim. Ayşe Manav